

להתגבר

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בכפרי חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספה"ק מאור עינים (ויצא)

יום	מד"ה
ראשון	ויצא יעקב מבאר שבע
שני	אך מכל מקום אף
שלישי	חזו ויצא יעקב
רביעי	ולכן יאמין האדם
חמישי	וישא יעקב רגליו עד ד"ה והנה אם בא

להצטרפות למנוי לחוברת החודשית עד הבית
ניתן להירשם 07474-61616

0722 531 385

השבוע בקו

שובו בנים
כיום האבא יעלה בכה
שיעורים לימי השוכב"ם
מפי המפגינים החשובים שלי"א
ברוכי המרכזי שלוחה 9

פרשת ויחי תשפ"ה / גליון ש"מ

דוח אפנו נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה **דיבורי חסידות**

הכח להתגבר בגלות - על ידי הכרה ברורה שתכלית ומטרת ההסתר הוא למען גילוי האור

בפרשתינו (ג. נ.) אלקים חשבה לטובה למען עשה כיום הזה להחיות עם רב. והנה אף כפשוטו כוונת הפסוק הוא כלפי החיות שניונו יורדי מצרים - עם רב, ע"י יוסף הוא המשביר שזן ופרנס אותם.

אולם יש לפרש הפסוק שרומז גם לדורותינו, וכלשון הפסוק "כיום הזה", שקאי על כל הדורות גם בזמן הזה. שהרי ע"פ המובן הפנימי הכוונה בלהחיות עם רב, מתפרש כלפי הניצוצות הקדושים שהיו משוקעים תחת הסתר הטומאה והרע, שנתקנו ע"י יוסף בארץ מצרים, וע"ז זכו ליציאת מצרים, ומכיוון שזה כל עבודתנו בזמן הגלות, הרי שהפסוק מכוון גם אלינו.

דהיינו שיוסף הצדיק מלמדנו בדבריו אלו, שיסוד הצלחתו בהיותו בארץ מצרים, הוא המבט הנכון על כל הקשיים וההסתר פנים של זמן הגלות, שקאי על כל הדורות גם בזמן הזה. שהרי ע"פ המובן הפנימי כל ייעודו ומטרתו הוא רק לתכלית של גילוי הטוב, והוא כל המכוון הפנימי, כי דוקא כך נפעל הטובה הנצחית של כלל ישראל.

שהרי הנהגת השי"ת עם יוסף הצדיק היה במדת הדין, וכלשון הפסוק "ויסוף הורר מצרימה", שהוא היה ראשית היירדה של גלות מצרים, והוא מפני שעל ידו נפעל גאולת מצרים, וכפי שהאריך האלשיך הק', שע"י ירדת יוסף למצרים, ירדה עמו שכונה לשם, לתיקון כל הניצוצות הקדושים השבויים שם, וע"י שנתנסה שם ביריבו נסיונות ונתחוק בכוחות עצמם שלא להיפיר מאלוקותו ית', ושללא להסיח דעת לרע מהשי"ת גם במציאות הקשה הזו, הכניע כוחות הרע, ונתהפך הכל לטובתו וגאולתו של ישראל. [והרמז בפסוק "למען" גימטריא קצץ]. וכל זה מתוך הכרתו הברורה שכל מדת הדין וההסתר הוא רק עבור גילוי וחיוקו הטוב.

והוא הוראה לנו גם כן, שדווקא ע"י העבודה שלנו בזמני ההסתר, מתקנים התיקונים הנפלאים ונמשך אור הגאולה, וכפי גדול ההסתר כך הוא גדול התיקון, ע"י ההתחזקות לקיים תורה ומצוות ולעבוד יתברך בשמחה ובחיות גם בזמנים הקשים, דווקא כך נגרם גילוי אורו ית' ותיקון השכינה בימות המשיח, כי בעת גילוי אורות הנעלים, ורגשות הלב הם בהתעוררות גדולה אין זה רבותא כל כך. וכל עיקר דעת משמירת כבוד השי"ת, הוא ע"י שמתייגע בכל כוחו, שלא להסיח דעת משמירת עיניו וקדושת המחשבה, בשעת חושך והסתר, וההכרה הברורה שהוא כל מטרת ההסתר והקשיים, היא הנותנת כח ועז, לעמוד בתוקף בכל הנסיונות.

ובפרט בימי השוכב"ם הבעל"ט זמן קריאת הפרשיות של שעבוד וגאולת מצרים, מתעורר כח התיקון שבגלות וגאולת מצרים, בכוחו וזכותו של יוסף הצדיק, שנוכח גם כן לפעול תיקון נפשותינו, ותיקון השכינה הק', והתעוררות הגאולה.

והוא נרמז בפסוק "למען עשה כיום הזה". שעשה מלשון תיקון, וא"ך נפעל התיקון ע"י "כיום הזה", וכפירוש"י (ר"פ נביים) כיום הזה הוא מאפיל ומאיר, כך השי"ת מאפיל ומאיר לישראל, ומתקיימים לצאת, והיינו ע"י הידיעה וההכרה שכל תוקף ההסתר והחושך הוא רק בכדי לפעול גילוי אור ה' אחר הגאולה, ולכונן להחיות עם רב בעת הגאולה לעתיד.

כי התאמצותנו להחיות נפשותינו והניצוצות הקדושים בזמן הגלות, זהו גופא השרש וההתחלה של השפעת החיות האלוהי, והגילוי בפועל ממש, שיתגלה בשלימות בביאת המשיח בב"א.

מקור: רעוא דרעיון תשע"ו; הידעה והידיבור רמ"ט

ידי השניה מצליחה!

כשאדם מקנא, הרי זה כי הוא עושה פירוד בתוך עצמו. הוא רואה את היד הימנית נפרדת מהיד השמאלית

יברך ישראל לאמר ישימך אלקים כאפרים וכמנשה - "זהו ויברכם ביום ההוא לאמר בך", פירוש, קודם לכל ברך אותם לאמר בך, היינו שיהיה להם אחדות גמור כאיש אחד, שיצדק לומר על שניהם תיבת בך, ואחר כך יוכל לומר ישימך אלקים כאפרים ומנשה ולא יהיה ביניהם קנאה כנ"ל, והבן. עד כאן דבריו הקדושים."

ההצלחה שלי

זו הדרך להמשיך ברכה, וזו הדרך שבה יהודי צריך לחיות. אנחנו איש אחד, וכשפלוני הצליח, גם אני הצלחתי. כי אני והוא ביחד איש אחד.

יכולים להבחין בזה גם בחיים האנושיים: כשמשפחה פלונית מגדלת מתוכה גדול בישראל, אזי כל בני אותה משפחה מרגישים מאושרים ושמחים עם אותו גדול. כי הם מרגישים ש'להם' יש גדול בישראל. זאת הסתכלות של אחדות. לעומת זאת אם יהיה אחד מבני המשפחה שיתקנא בכך שאחיו הוא גדול בישראל והוא אינו גדול, הרי זה בגלל שהוא לא הסתכל מבחינת האחדות, אלא הפריד את עצמו מאחיו.

האמת היא, שכל ישראל הם מציאות אחת אלקית. כשאדם מקנא, הרי זה כי הוא עושה פירוד בתוך עצמו. הוא רואה את היד הימנית נפרדת מהיד השמאלית. הוא אומר שכל הקנאות, וצרות העין, וחוסר השמחה בהצלחת הזולת, מגיעים מחוסר אחדות; מתפיסה בלתי נכונה של המציאות. מחוסר הבנה שזה לא הוא אלא זה אנחנו.

כשזוכים לברכת האחדות, ומתחילים להסתכל על כל ישראל בהסתכלות אמיתית, איך כולנו איש אחד, אזי בבת אחת מתמלאים שמחה גדולה ואושר אין קץ. זוהי שמחה לראות את פלוני צומח בתורה, זהו אושר לראות את פלוני מצליח, זהו תענוג לראות את אלמוני מתעשר. כל הצלחה שיש בישראל, פשוט מרינינה את הלב. אנחנו לא מפסיקים להצליח.

כמובן שזה ממשך ברכה. כי כל עוד שיש צרות עין ולא מרגישים שכשטוב לזולת טוב לי, אזי אין המשכת ברכה, כי זה גורם קנאה וצער. אבל כשכל אחד שמח במשחת חברו, כי מרגיש שזו שמחתו שלו, הרי הוא ממשך ברכה על כל ישראל. וכדברי הרה"ק מקוזמיר "זהו בך היינו שתהיו באחדות גמור כאיש אחד, בכך יברך ישראל תמשכו ברכה לישראל".

יעקב חיים עמד בחנות של שלמה והזיע קשות. הוא שירת את הלקוחות הרבה מעבר למה שקופאי מחויב, וידידו הטוב מרדכי זלמן לא הבין למה הוא מתאמץ כל כך. "לך לנוח קצת, אתה לא מחויב להשתגע עבור שלמה. הוא יבין אותך. למה אתה עושה את זה?".

"בא לכאן מעבר לקופה", לחש לו יעקב חיים בשקט, "אסביר לך".

מרדכי זלמן הטה את אוזנו ושמע את הלחישות "אני לא עובד כאן, אני שותף כאן. אני שותף מלא בעסק...".

כאיש אחד

בפרשתינו אנו מוצאים שיעקב אבינו מקדים את אפרים לפני מנשה, ומיד עולה פליאה עצומה: הרי יעקב אבינו כבר ראה מה קרה בעקבות החשבת יוסף על אחיו, שכל מכירת יוסף והירידה למצרים נתגלגלה על ידי כך, ואם כן למה הוסיף לעשות זאת שוב. קושיא זו הקשה הרה"ק ר' יחזקאל מקוזמיר ז"ע והביאה נכדו הדברי ישראל: "גם דהנה לכאורה הלא ידוע שבשביל משקל שני סלעים מילת שהוסיף ליוסף נתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים, ואם כן למה עשה קנאה בין שני אחים לשום את אפרים לפני מנשה הבכור".

ומתוך הרה"ק מקוזמיר: "אלא למשל אב שיש לו שני בנים ונתן לאחד טבעת זהב על ידו ולהשני נתן טבעת כסף, אזי יש להשני קנאה, אבל אב שיש לו בן יחיד ונתן טבעת זהב על ידו האחת טבעת כסף על ידו השנית, בודאי אין להבן קנאה מדוע לא נתן את הטבעת זהב על ידו השנית, כי הכל הוא גוף אחד". כל הקנאות והמחלוקות מתחילות מכך שישנם אנשים נפרדים. לאדם לא אכפת אם ידו הימנית או השמאלית תקבל את הטבעת. שניהם הם הוא.

ולכן בפעם הזאת כשהקדים יעקב אבינו את אפרים לפני מנשה, לא היה מקום לקנאה. כי יעקב אבינו הקדים לכך את ברכת האחדות "בך יברך ישראל" - לשון יחיד. "דקדק אא"ז [הרה"ק מקוזמיר] זצוק"ל, מהו בך לשון יחיד, הוי ליה למימר 'בכם יברך ישראל' כמובן. אלא כי אין כלי מחזיק ברכה אלא שלום, זהו בך היינו שתהיו באחדות גמור כאיש אחד, בכך יברך ישראל תמשכו ברכה לישראל".

יעקב אבינו הקדים להם ברכה שיהיו באחדות, שירגישו כאיש אחד, ואז כבר היה יכול לברך אותם כל אחד לפי מה שמתאים לו, כי לא תקנא היד האחת בחברתה.

האחראי היחיד

מה מפריע לנו להתפלל על ה'קפה' שהוא ייצא טוב, ושנמצא את ה'עט' שאנו מחפשים בחנות? למה התפילה על הדברים הפשוטים ומובנים מאליהם, כ"כ חשובה?

לא מוצא? או שהוא מוצא, וזה לא עובד כמו שצריך, או שזה עובד טוב, וזה הולך לאיבוד אחרי זמן קצר. צריכים באמת לכל פרט ופרט ממש סייעתא דשמיא, שאת זה אנו ממשיכים על ידי התפלה והבקשה להקב"ה.

אך בנוסף, הסיבה העיקרית למה צריך להתפלל על הדברים האלו, כי התפלה והבקשה על כל דבר קטן וגדול פועל וחוקק בקרבנו את האמונה הברורה בהשגחה! כי אפילו שאכן הדברים ידועים וברורים לנו שכל דבר קטן וגדול הוא מהקב"ה לבדו, ופשוט לנו שאת הטבע ברא ועשה הקב"ה לבדו, אבל בכדי שהדברים יחוקקו וייקבעו בקרבנו אנו צריכים להשריש את זה יומם ולילה על ידי שאנו מבקשים ומתפללים על כל דבר להקב"ה, ובזה נקבעת בלבינו האמונה בהשגחה העליונה בכל פרט ופרט שבעולם.

אברהם יצחק: אבל אני לא יכול לזכור כל היום ממש לבקש על כל פרט ופרט... המציאות היא שאפילו אם אני יחליט שאני רוצה לבקש ולהתפלל על כל דבר, אני ימצא את עצמי שוכח לבקש על הרבה דברים...

משפיע: לא ביקשתי ממך להגיע מיד לשלימות המדרגה. אנחנו מדברים עכשיו להתחיל להתרגל לבקש על כל פרט ופרט. כי הנושא שלנו הוא להתרגל לדבר עם הקב"ה, והתחלנו לדבר על הנקודה הראשונה שהיא בקשת הצרכים מהקב"ה, שזה בעצם דבר שאנחנו כבר עושים, אלא שהעבודה שלנו היא להרחיב את התפלות והבקשות על עוד הרבה פרטים בחיי היום יום שלנו, ולהתרגל לבקש מהקב"ה גם על דברים שהאחריות עליהם היא על אנשים אחרים, וגם על דברים שנראה לנו שברוך הטבע הם ייעשו ממילא.

ואני אומר לך שברגע שתתחיל להתרגל לבקש מהקב"ה גם על הדברים האלו, ממילא תתחזק אצלך האמונה וההקשר שלך עם הקב"ה, וממילא תזכור יותר ויתרבו הבקשות על עוד ועוד פרטים, עד שבמשך הזמן זה יהיה דבר מובן מאלי אצלך.

חיים מתוקים

אברהם יצחק: זה לא דבר קשה? להתפלל כל הזמן כל היום? **משפיע:** ממש לא. הרי התפלות האלו בונים אצלינו אמונה בהירה עד שמרגישים שאנו ממש בידי של הקב"ה, והוא מנהיג אותנו על כל צעד ושעל, והכל תלוי רק בו, אז ההרגשה הכי מתוקה בעולם. אם קשה, אני חושב שלהיפך, לחיות באופן מנותק מהקב"ה זה קשה. לחיות רק עם הטבע הרי גורם לאדם כאבי לב ועגמות נפש בלי שיעור. כשאדם חי עם הקב"ה, יש לו חיים טובים בזה ובבא.

אברהם יצחק: נו, הלוואי ונזכה לזה. אז בעצם דיברנו עכשיו על הנקודה הראשונה להרחיב את התפלות והבקשות על פרטי חיינו. אבל המשפיע אמר בתחילת השיחה שהוא רוצה בעיקר לעוד סוג של דיבורים עם הקב"ה, סוג כזה של דיבורים שבונים קשר פנימי עם הקב"ה, מה הכוונה בזה?

משפיע: זה כבר יישאר לשבוע הבא בעזרת השי"ת. הבה נתפלל ונבקש מהשי"ת שאכן נזכה לשוחח גם בשבוע הבא, ושיהיה לזה אכן את התועלת הנרצית. הרי הכל תלוי בתפלה, נו, אז נתפלל על זה.

אברהם יצחק: בעזרת השם. ישר כח גדול.

האלו יגיעו אליך אתה צריך שהקב"ה ירצה לתת לך את זה, ואתה פונה אל הוריק רק בתור 'השתדלות', שהם יהיו השלוחים הטובים של השי"ת לתת לך את מבוקשך.

אברהם יצחק: אה, עכשיו אני קולט. באמת שאני אתפלל רק אילו אבקש מהוריי דבר שאני חושש שהוריי לא יסכימו לתת לי. לא כשאני רוצה לקנות גמרא או חלב... כל כך פשוט לי שהוריי יתנו לי את זה, שלא עולה על דעתי לבקש את זה מהקב"ה.

משפיע: נכון. זה הנקודה, יש הרבה דברים שאנו מרגישים שיש מי שאחראי על זה, וכך שוכחים שהשי"ת הוא האחראי היחיד על כל פרט. אם המזגן בביהמ"ד לא עובד יהיה לנו טענות על הגבאים, אם חיפשנו איזה ספר ולא מצאנו יהיו לנו טענות על אלו שלא החזירו אותם למקומם או על הממונה של הספרים; האם לפני שאתה יוצא בטענות, כבר ביקשת על זה מהקב"ה? כל כך אנחנו מורגלים לראות כאלו זה תלוי באחראים השונים, שכבר לא עולה על דעתנו שגם זה תלוי בהקב"ה.

אברהם יצחק: נכון. ממש נכון, זה בדיוק ככה.

משפיע: ואותו דבר זה בהרבה דברים, שאף שאין משהו אחר שצריך לדאוג לזה, אך זה כל כך פשוט לנו שכך צריך להיות, שאנחנו יכולים לשכוח לבקש על זה מהקב"ה. כשאני עושה לעצמי קפה לבקש מהקב"ה שפשוט זה ייצא טוב וטעים; כאשר אני אוכל, לבקש מהקב"ה שאשבע המאוכל, ושזה אכן יתן לי כוח; כאשר אני הולך לחנות לקנות איזה דבר, אם זה נעללים או משקפיים או אפילו עט פשוט לבקש מהקב"ה למצוא את מה שאנחנו מחפשים לקנות.

זה נראה לנו ממש פשוט, ואנחנו לא רואים שום סיבה שזה לא יצליח, אך אנחנו צריכים לזכור שגם הפרטים הקטנים האלו, תלויים רק בהקב"ה וצריכים לבקש את זה ממנו, כי אין שום דבר הנעשה מאלינו. אוכל אינו משיבדע אם לא שהקב"ה גזור שזה ישיבדע, ואין שום נעל או משקפיים בחנות אם לא גזר הקב"ה שזה יהיה.

אברהם יצחק: אבל למה צריך להתפלל על זה? כשאני לוקח כוס מים לידי, אני גם צריך להתפלל שזה ירווח את צמאוני? נכון שהשי"ת בעצמו הוא לבדו שגזר את הטבע שהמים ירוו את צמאוני, אבל הגזירה הזו כבר נגזרה... הקב"ה כבר עשה את הטבע הזה, אני צריך גם לבקש ממנו שהטבע אכן יעבוד? מה זה יוסיף?

חוקק בך אמונה

משפיע: קודם כל אתה יודע למה אתה צריך להתפלל? כי הקב"ה רוצה כך. זה הוא רצונו יתברך שנבקש על כל דבר קטן כגדול. כך לימדו אותנו הצדיקים שזה הוא רצונו יתברך, וכך התנהגו אבותינו ורבותינו בכל הדורות שהיו מבקשים ומתפללים על כל פרט ועל כל עניין.

אך באמת שהתפלה גם פועלת לקבל את הדבר. אם תבחן את הדברים, תראה שגם דברים כאלו שנראים לנו דברים פשוטים ומובנים מאליהם, וכטבעו של עולם, צריכים גם כן סיעתא דשמיא שזה יצליח. למשל, כאשר יש לך כבר את כוס המים הקרים אל תמיד זה ירווח את צמאוני, יכול להיות שזה פתאום יישפך, וכך גם יכול להיות שאפילו כוס תשתה אותם תרגיש עדיין צמא, זה קורה לא מעט. וכמה פעמים קורה שאדם רוצה לקנות עט פשוט בחנות ופשוט

אברהם יצחק: א גוטע נאכט. היום יש למשפיע זמן לשוחח? **משפיע:** בוודאי. זה ממש תענוג לשוחח אתך. יש איזה נושא שרצית לדבר?

אברהם יצחק: אני הייתי רוצה לשמוע עוד ועוד על תפלה. על תפלת שמונה עשרה. כבר דיברנו כמה שיחות על זה, ואני מרגיש תועלת בכל שיחה ושיחה.

משפיע: זה נכון. אבל דווקא המחשבה שלי היתה לדבר על כיוון אחר לגמרי בנושא של תפלה. רציתי לדבר אתך בכלל על המושג 'לדבר עם הקב"ה'. שמעת פעם על המושג הזה? **אברהם יצחק:** מה השאלה? זה דבר פשוט מאוד. לא רק ששמעתי על זה, אני גם עושה את זה... לא רק אני, כל אחד זוכה לדבר כל יום עם הקב"ה...

משפיע: אתה צודק ולא צודק. אני יודע שאנחנו כולנו מדברים עם הקב"ה כל יום, לא רק בשעת התפלות הקבועות אלא גם בשאר שעות היום בכל מיני תפלות ובקשות פרטיות שאנו מבקשים מהקב"ה, ובכל זאת יש איזה מושג של 'דיבור עם הקב"ה' שאני לא בטוח שאתה יודע מה זה.

אברהם יצחק: מה כוונת המשפיע? אני לא מבין. זה בעצם דבר שאני עושה כל יום ובכל שעות היום! כל דבר שאני צריך אני מבקש מהקב"ה. אני לא מבין מה המשפיע רוצה בדיוק.

משפיע: המטרה שלי היא, ראשית כל להרחיב את הדבר הזה בעצמו, להרחיב ולחדד את הבקשות הפרטיות שאנו מבקשים ומתפללים להקב"ה בכל שעות היום, להבין מה המטרה בזה, ומה זה משפיע על נפשינו. ושנית, אני רוצה גם שתגיע לסוג כזה של דיבורים שיפעלו בנפשך קשר וחיבור יותר פנימי ואמיתי עם הקב"ה.

אברהם יצחק: אולי שהמשפיע יפרט ויסביר יותר.

משפיע: אז ככה. בעצם אמרת שאתה מורגל לבקש ולדבר עם הקב"ה על כל דבר שאתה צריך. זה נכון. אבל אני רוצה שתבחין שיש בעצם הרבה דברים שאנחנו שוכחים לבקש מהקב"ה, או משום שנראה לנו שזה דבר פשוט ואנחנו לא מרגישים שצריכים לזה רחמים ובקשות מיוחדות, או שזה דברים כאלו שאתה נסמך על אנשים אחרים, כגון הוריק או שאר הסובבים אותך, ואתה לא מרגיש שאתה צריך להתפלל בעצמך על זה.

אברהם יצחק: למשל?

מי אחראי על הספרים?

משפיע: למשל, בתחילת הזמן כאשר היית צריך לקנות גמרא חדשה ביקשת מהקב"ה? עשית בשביל זה תפלה מיוחדת? או פשוט ביקשת מהוריק שיקנה לך? או לדוגמא כאשר הגעת הביתה וראית שנגמר החלב במקרר, ביקשת מאחד מבני הבית שילך לקנות או ביקשת מהקב"ה שיתן לך חלב?

אברהם יצחק: המשפיע סבור שאני צריך לבקש מהקב"ה שייבא לי לקנות חדשה במקום פשוט לבקש מהוריי שיתנו לי כסף להקנות גמרא בחנות? אני צריך לחשוב שיגיע לי חלב מהשמים במקום לשלוח לחנות לקנות?

משפיע: לא... אך השאלה היא אם אתה קולט בכלל שגם דברים כאלו התלויים לכאורה בהוריק, תלויים גם הם רק בהקב"ה לבדו. אם אתה חי מתוך הרגשה שבכדי שהדברים

<p>500 גליונות תוכן ירידת החשבון הירידה מנחה מענדל יארואויטש שליט"א דוגל הולדת בנו למול טוב מסת פרובנס'ט וכן תלמוד ירו' וכן לוח מסת תח' תלמוד ירו' וכן לוח מסת</p>	<p>500 גליונות תוכן ירידת החשבון הירידה יהודה טרייטל סטאניק שליט"א דוגל נישוא בני למול טוב מסת פרובנס'ט וכן תלמוד ירו' וכן לוח מסת תח' תלמוד ירו' וכן לוח מסת</p>	<p>500 גליונות תוכן ירידת החשבון הירידה משה זאב אייזנר שליט"א דוגל הבר מצוה לבנו למול טוב מסת פרובנס'ט וכן תלמוד ירו' וכן לוח מסת וכן תח' תלמוד ירו' וכן לוח מסת</p>	<p>כרכת מזל טוב שלוחה בת ירידת החשבון אהרן פריש שליט"א מושב חסד'ט וקמנים דוגל נישוא בנו למול טוב מסת פרובנס'ט וכן תלמוד ירו' וכן לוח מסת וכן תח' תלמוד ירו' וכן לוח מסת</p>	<p>1000 גליונות לזיכוי הרבים תוכן ירידת החשבון הירידה יהודה שכתי וואלעס שליט"א מושב חסד'ט וקמנים דוגל נישוא בנו למול טוב מסת פרובנס'ט וכן תלמוד ירו' וכן לוח מסת וכן תח' תלמוד ירו' וכן לוח מסת</p>	<p>כרכת מזל טוב שלוחה בת ירידת החשבון הירידה שלוש יעקב שמוחה הכהן קאזון שליט"א מושב חסד'ט וקמנים מושב חסד'ט וקמנים דוגל הולדת בנו למול טוב מסת פרובנס'ט וכן תלמוד ירו' וכן לוח מסת וכן תח' תלמוד ירו' וכן לוח מסת</p>
---	--	---	---	---	---

עמך אנכי בצרה

"לייבל! מה אתה עושה?" דוד'קע עמד ושפף את עורו הצורב, כולו אדום מהחומר החריף, "צא מהמים הארוזים האלה!"

"לייבל, אסור לאבד עצמו לדעת" הצטרף גם שלומילה לקריאתו של דוד'קע, "צא מהמים". אך לייבל כאילו ואינו שומע. עיניו סגורות ושפתיו מרחשות, נראה שהוא נשאב לעולם אחר לגמרי. הוא לא כאן איתם, בגיהנום עלי אדמות המכונה אוישוויץ.

אם נדמה היה לו ללייבל שסאת צרותיו הוגדשה בגטו וורשה, הרי שעם הגעתו ברכבת יחד עם בני משפחתו לשערי מחנה ההשמדה הידוע לשמצה 'אוישוויץ' התברר לו שהצרות רק התחילו.

תחת צעקות מקפאות הם נעמדו כולם בתור רווי אימה, לקראת ה'סלקציה' הנוראה בה - למראית עין - החליט הצורר ימ"ש בהינף יד, מי לחיים ומי לא. בתנועה רפה של אצבעו הוא שלח זקנים, נשים וטף לצד שמאל, משם נלקחו תוך זמן קצר לעלות בסערה השמימה במעלות קדושים וטהורים הי"ד.

את הגברים החזקים שבהם, שלח הצורר לצד ימין לעבודות כפיה איומות, תחת הלעג הזניני "העבודה משהרת".

לייבל ראה בעיניים כלות איך אביו ואמו, שני אחיו ושלושת אחיותיו - כולם נשלחים שמאלה. רק הוא נשלח לצד ימין. הוא נשאר הנצר היחיד מכל משפחתו.

הוא לא היה צריך לכלוא את דמעותיו, הלב נאטם לחלוטין. לא היתה בכל העולם יכולת נפשית כלשהי להכיל את ממדי הטרגדיה, ולכן הוא נשאר שווה נפש אליה. גם לא היה לו זמן בכלל לחשוב, הקלגסים הגרמנים האיצו בהם בשוטים, להתקדם אל שער המחנה.

לייבל, יחד עם שאר האברכים שנשלחו ימינה נכנסו אל המחנה פנימה, הם הופנו לבקתת העץ הראשונה מימין.

"לפשוט את הבגדים, מזהמים" פקד עליהם הנאצי.

העיניים החלו. מיד כאשר הגיעו היהודים למחנה היה עליהם לעבור ניקוי. הם הונחו לפשוט את בגדיהם ולהיכנס לתוך בור מים מעורב עם חומר חריף בשם "קרובול", החומר היה כל כך חריף עד שלא היה אחד שנשאר בתוך הבור יותר מרגע אחד, כולם קפצו מיד החוצה.

לייבל נכנס אל תוך המים, החומר צרב, הוא הרגיש שעורו מתקלף, המים נכנסו לתוך עיניו ואזניו והוא חש שהוא נשרף.

"ואז, בתוך המים" סיפר לייבל מאוחר יותר, "התחלתי לומר בהרשיות: ריבוננו של עולם! היו לי אב ואם, שני אחים ושלוש אחיות, ועכשיו אין לי כבר אף אחד! אין אבא, אין אמא, אין אחים ואין אחיות! אבל עוד נשארת בבגדים שלי, אלא שעכשיו גם זה כבר אין לי, שהלא הפשיטו אותי מבגדי, נותרתי עירום, ומה עוד נשאר לי? "אם כן מבשרי אחזה אלוך! אם נשארת בלא כלום, רק עם בשרי, כי אז הרי אני רואה אותך, רבש"ע, אני אתך, ואתה איתי, ואת זה אף אחד לא יוכל לקחת ממני! ואם כן, מה חסר ליי..."

"וברגע שבו חשבתי כך" - סיים לייבל לספר את הדברים הנוראים - "התחלתי לחוש תנוגת כה גדולה, שכמוטו לא חשתי בכל ימי חיי. התבררם שלי עומדים בחוף וצועקים אלי: מה אתה עומד ומשתהה למטה שם בקרובל החריף והנורא, ואני עומד וחושב ומתענג בהרגש כי ה' יתברך אתי..."

מקור: המגיד רבי שלום שברדון זצ"ל (שאל אביך ויגיד, היא 87)

המים, אולי נשתבשה עליו דעתו של לייבל רח"ל אחר כל הצרות שהם עוברים תחת זרועות הנאצים הארוזים ימ"ש? אולי החליט לייבל ליטול את נפשו בכפו, חלילה? אולי הוא החליט לסיים את חייו האומללים כאן, בחומר הכימי הלוהט המכלה מנפש ועד בשר ממש?

לא היה אחד שנשאר שרוי יותר מרגע אחד בתוך בור המים, כולם קפצו ויצאו בתוך רגע, החומר היה בלתי נסבל, וכאן עומד לו לייבל בתוך המים ולא מתכוון לזוז ולצאת. דוד'קע לא הבין מדוע לייבל מתמהמה בתוך

שאלות והתלבטויות בעבודת השי"ת

קדושת שבת צריכה אתערותא דלתתא או לא? (ב)

משל לאדם שהיה צריך 'נואם הכבוד' בשמחה פלונית שארץ נגיד העיירה. למעשה הוא לא התכוון, ולא רק שאין לו דרשה בפיו, אלא אפילו ווארט אחד אין לו מה לומר, ואפילו בגדי שבת לא מצא. לכאורה, מה לו להגיע אל השמחה. הוא הרי יהיה שם כמו יון בסוכה, אך למעשה, למרות שלא יהיה לו שום ענין בשמחה מצד עצמו, הוא מחליט ללכת פשוט כדי לשמוח עם הנגיד.

מצב זה מאפשר לו להיות חלק מן השמחה, ואף שהוא יודע שהוא לא יהיה במרכז השמחה כ'נואם הכבוד' ולא יוכל להיות קרוב אל הנגיד, אבל מצד שני, השמחה שלו יכולה להיות אפילו פנימית יותר, כאשר יתחבר לגמרי לשמחתו של הנגיד וישמח באמת ובלב שלם בשמחתו.

ובנמשל: כשאדם מגיע בשקיעת יום השישי וקולט שהוא לא מוכן, והוא ממש תלוש לגמרי מקדושת שבת, כי עבודת ימי החול היתה נמוכה מאוד, אזי הוא צריך לשכוח מכל זה ולחשוב: הרי שבת היום, והקב"ה מתגלה בכל העולמות. מה זה משנה אם אני כן שייך לזה או לא שייך לזה. מה זה לא מרגיש את זה. הרי זהו יום גילוי של הקב"ה, הרי ביום זה מתגלה שאין עוד מלבד אמיתת מציאותו יתברך. זו המציאות!

אני לא צריך להרגיש את זה, כי אני לא הנושא כאן. הנושא הוא גילוי אור השי"ת, ואם זה הגילוי שמתגלה, הרי ששבת היום גם אצלי! הבה ואשתתף בחתונה. אני אחשוב על מציאות ה', אני אשמח במציאות ה', אני אנסה להתחבר אליו יתברך ככל האפשר. אני לא מרגיש? אני לא נמצא כדי להרגיש, אני רק חלק מגילוי מציאות השי"ת, ואני שמח עם זה ומזמר על כך "מה ידידות מנוחתך" ו"קה אכסוף".

ואז כשהאדם מוציא את ישותו, והוא שמח עם יום ה'; על אף שלכאורה אין לו חלק בו, והוא בטל ונכלל בבוראו, אזי הוא זוכה להשראת אורו יתברך, ואז הוא באמת שייך לגמרי אל הגילוי, מצד השי"ת, וזוכה מצב שהוא, כשאדם מבטל עצמו מכל וכל ומסלק את ישותו ומכניס עצמו לגמרי בשמחת השי"ת, הרי הוא זוכה לאור השי"ת מבלי הבט למצב בו הוא נמצא, שהרי ביטל עצמו מכל וכל. וכן הדבר בקדושת שבת, שבשער זה יכנס האדם לשערי נועם ורצון בכל מצב ותנאי.

בהצלחה וסיעתא דשמיא!

גילוי כזה, ולכן יום השבת הוא אכן יום מנוחה ועונג. צריך רק להתחבר אל הגילוי ואז נכנסים לדביקות שכולה מנוחה ועונג אלקי, "ועל מנוחתם יקדישו את שמך".

אך לעומת זאת המועדים הם ימי שמחה, כי זה הכלל שכאשר יש התקרבות של נפרדים, ויש גילויים והשגות, אזי יש התפעלות והתרגשות, ויש שמחה עצומה, ויציאה מהגדרים. זו לא המנוחה שיש כשמתגלה שהכל שלימות אחת ומאוחדת. כל גילוי גורם לפרץ התרגשות חדש ושמחה מתגברת. ולכן בימים טובים התנועה היא שמחה.

ואת הגילויים ממשכים התחתונים כאמור, וכמידת השמחה שמעוררים אותה עם פעולות, כבשר ויין. זה לא משהו שמתגלה מלמעלה מבלי שתצטרך לעורר את זה.

ועל כל פנים נתברר לנו היטב, שאכן בשבת נדרשת הכנה דרבה, אבל הכנה זו אינה כדי להמשיך את האור, אלא כדי להתחבר אל האור. וכל זה מבואר הרבה בספה"ק (עיין אוהב ישראל כי תשא, ועוד רבות בספה"ק).

1.

אחר כל הדברים האלה, ישאל השואל: אמנם ביארתם היטב ששבת קביעא וקיימא והאור מתגלה בכל אופן ואין צריך להמשיך אותו, אבל עדיין הבהרתם כי נדרשת הכנה דרבה כדי להתחבר אל האור. ואם כן מה הועילו חכמים בתקנתם. הרי סוף סוף, אם לא התכוננת כראוי בימות החול, אין לי יד ורגל בקדושת שבת.

אך התשובה על כך היא (ושוש הדברים בספה"ק 'מאור עינים' תחילת פרשת כי תשא), שאם אין צריך לייצר ולהמשיך את האור, והאור קיים ממילא, אזי גם אם אתה בעצמך אינך ראוי ואינך מסוגל להתחבר אליו מכח השגתך הדלה, אתה יכול להתחבר אליו מכח אמונה וביטול. שהרי האור קיים, ואתה יודע שבשעה זו מתגלה יחודו יתברך בעולם באופן נעלה מכל רעיון. ואם כן מה לך אם אתה משיג מה לך אם אתה לא משיג. תאמין בזה ותחשוב על האמונה הזאת גופא.

זאת אומרת, שעל אף שבאמת כדי להשיג קדושת שבת חייבים להתכוון, והכל תלוי בעבודת ששת ימי המעשה, וכגודל ההכנה בימי החול כך גודל ההתחברות אל האור, עדיין, כיון ש"שבת קביעא וקיימא" בכל אופן, אזי אם האדם מוציא את עצמו בערש"ק מבלי כל הכנה, עדיין יש לו פתח פתוח לנועם שערי השבת.

שאלה:

בענין קדושת שבת אני שומע כסדר שתי נוסחאות סותרות. מצד אחד מדברים שקדושת שבת - בשונה מקדושת המועדים - נשפעת מלמעלה, ואין צריכים שום אתערותא דלתתא. מצד שני אומרים כל העת שהארת השבת תלויה במידת ההכנה ובאופן העבודה של כל השבוע. איך מתיישבים שני הדברים?

תשובה:

בגליון הקודם נתבאר בארוכה ההבדל בין שבת קודש למועדי קודש, ששבת קודש היא הארה שהשי"ת מאיר בכל אופן, גם בלי עבודת התחתונים, וההכנה הנדרשת היינו כדי להתחבר ולקלוט את האור (משל לראש ישיבה שמוסר שיעור בחוק לימודו האישי, שהוא לומד אותו לעצמו בכל אופן, והתלמידים מבינים מקצת מהשיעור לפי הכנתם), ולעומת זאת במועדים, ההארה אינה נמשכת אלא על ידי עבודת התחתונים (משל לראש ישיבה שמוסר שיעור כדי לגדל את התלמידים, לפי דרגתם ומידת לימודם).

ונתבאר גם שהדבר משנה לגמרי את מהות האור. כי בשבת קודש מאיר אור עצמותו יתברך, כי גילוי האור הוא מצד עצמו (כמו בשיעור שלומד ראש הישיבה לעצמו), ואילו במועדי קודש מאירים גילויי השפעתו יתברך וחיבורו עם ישראל (כמו בשיעור שראש הישיבה מקדיש כולו לתלמידים).

קיצור:

ה.

עתה יובן גם ההבדל בין שבת קודש למועדים, למה שבת נקראת יום "מנוחה" ו"עונג", ולעומת זאת הימים טובים הם ימי "שמחה וצהלה".

כי כאשר מתגלה גילוי אור מציאותו יתברך השופע בכל, ואחדותו יתברך מתגלה, ההרגשה היא כולה מנוחה ועונג. אם הכל מציאותו יתברך, ואני מאוחד ובטל ונכלל לגמרי בגילוי העליון, אין לך מנוחה כזו, ואין לך עונג וסיפוק כזה. הרי זו תכלית השלימות. במצב כזה אין מה לחפש ולהתרגש. הנפש היא במצב מנוחה ושלימות. יש לה כל.

וכמובן שכאמור אין צורך ליצור את הגילוי, כי הגילוי העליון נמשך מלמעלה בלי מעשי התחתונים (התחתונים אינם מסוגלים להמשיך